

[Nathalie Lind.]

gørelsen fra straffelovrådet af januar 1974, side 38:

„Vil man fastholde den retsstatsidé, som går ud på at sikre borgerne et særligt værn mod indgrib i form af straf, må man også opfylde visse mindstekrav med hensyn til beskrivelsen af de forhold, som skal kunne straffes. Hvis man ikke affatter loven med en vis grad af klarhed og præcision, vil loven ikke opfylde det formål at oplyse borgeren om, på hvilke områder og under hvilke nærmere omstændigheder han er undergivet en straffrisiko ved at handle eller undlade“.

Straffelovrådets kritik er så fast på dette punkt, at man anvender udtrykket, „at man bestemt må fraråde gennemførelsen af en generel straffebestemmelse, mod hvilken der kan rettes alvorlig kritik.“ Kritikken går bl. a. på, at den formulering, som jo også er med i ændringsforslaget, at handle „i åbenbar strid med redelig fremgangsmåde inden for et pågældende område“ ikke indeholder nogen vejledning for borgerne om, under hvilke omstændigheder en ellers lovlig aftale om långivning, overdragelse af ejendom m. v. vil være strafbar.

Vi ønsker fra venstres side, at den lov, vi nu skal gennemføre, skal være så klar, at borgerne kan vide, hvad der er strafbart, og hvad der ikke er det, men samtidig ønsker vi også at sætte ind over for den økonomiske kriminalitet, og jeg synes, at vi går et langt stykke ad den vej, ved at vi nu belægger handlinger, der ikke før har været strafbare, med straf. Vi indfører straf for groft uagtsomt bedrageri og udnyttelse gennem en ændret udformning af ågerparagraffen. Vi er indforstået med, at også efterfølgende medvirken og groft uagtsomme forhold skal være strafbare.

Heller ikke disse bestemmelser har straffelovrådet ment at kunne anbefale, men betænkkelighederne er dog betydelig mindre end vedrørende den generelle straffebestemmelse, og jeg må forstå det sådan, at dette skyldes, at der dog her er en sådan grad af præcision, at bestemmelserne trods alt ud fra et retssikkerhedshensyn er acceptable. Jeg må også henvise til bemærkningerne til lovforslaget om, at vel kan de skærpede regler give anledning til visse betænkkeligheder, men at dette synspunkt ikke kan være det

afgørende over for behovet for et øget strafferetligt værn.

Hvad angår den anden del af lovforslaget vedrørende aftaleloven, er vi, som det fremgår af betænkningen, enige i de ændringer, der er foreslået med hensyn til § 31, og vi er enige i, at der indføres en almindelig generalklausul i forslagets § 36. Men vi er ikke indforstået med og kan ikke stemme for den udvidelse af § 36, som et mindretal i udvalget repræsenteret af hr. Gudme, de socialdemokratiske medlemmer og fru Ebba Strange fra SF har foreslået. Vi finder, at indtil videre i hvert fald bør vi blive stående på den tekst, lovforslaget har, gående ud på, at aftaler, der er i strid med redelig handlemåde, kan tilsidesættes helt eller delvis. Vi finder det ikke på nuværende tidspunkt begrundet at give adgang til helt at ændre vilkårene i aftalerne.

Det er min opfattelse, at indførelsen af en generalklausul i aftaleloven ikke alene vil være af væsentlig betydning vedrørende bekæmpelse af økonomisk kriminalitet, men at den også er et naturligt modstykke til den lovgivning, der er indført vedrørende markedsføring og forbrugerbeskyttelse.

Konsekvenserne af dette er, at vi vil stemme imod ændringsforslagene nr. 1, 2, 3, 5, 6, 7 og 8, men stemme for lovforslaget med ændringsforslag stillet af ministeren under nr. 4.

Jeg skal til slut blot i al almindelighed sige, at den grundige behandling af spørgsmålet om økonomisk kriminalitet, som folketinget har foretaget i de forløbne år, bør give og vil give, tror jeg, befolkningen det indtryk, at der er en fælles vilje til at bekæmpe bagmandsvirksomhed: det er ikke målet, man er uenig om, det er alene, hvilke midler man finder det muligt at anvende.

Tange (FP):

Af de stillede ændringsforslag kan fremskridtspartiet alene stemme for nr. 2, 3 og 6, og jeg kan i øvrigt oplyse, at vi ved tredje behandling vil stemme imod lovforslaget.

Ud over vore bemærkninger i betænkningen vil jeg gerne her sige, at vor indstilling er, at vi her i landet bør have så få indsatte som muligt, idet ingen efter vor opfattelse bliver bedre af at blive spærret inde og det kun giver omkostninger og problemer med